

Misschien vandaag

Maria Boonzaaijer

Het is zeven uur. Margriet staat altijd vroeg op, maar ze heeft vandaag helemaal geen zin om uit haar bed te komen. De gordijnen van haar slaapkamer zijn nog dicht. Buiten is het donker, want het is midden in de herfst. Ze hoort de regen tegen het raam tikken. Ze hoort ook de tram voorbijrijden, beneden in de straat. Ze hoort geluiden in het flatgebouw, van mensen die op weg gaan naar hun werk. Ze gaapt en rekt zich uit. Waarom zou zij opstaan? Ze denkt aan gisteren: de laatste dag op haar werk als fysiotherapeute. Het zorgcentrum heeft haar moeten ontslaan wegens bezuinigingen. Altijd bezuinigingen! Het is oneerlijk. Bij het afscheid kreeg ze een grote bos bloemen in haar handen. Maar de bloemen troosten haar niet. Ze is werkloos nu. Wat moet ze doen? Hoe moet ze verder? Ze is pas dertig jaar en ze heeft altijd van haar werk gehouden: sporters afhelpen van hun blessures, ouderen leren om weer soepel te bewegen of beter om te gaan met hun handicap. Maar vooral het persoonlijk contact met haar cliënten. De gesprekken, de levensverhalen. Ze zal dat missen. En haar collega's! Fijne mensen van wie ze veel leerde en met wie ze kon lachen. Een nieuwe job heeft ze nog niet gevonden. Ze had er ook geen energie voor. De teleurstelling van haar ontslag was te groot. Maar misschien vandaag? Ze kan toch niet dagenlang blijven treuren!

Er klinkt gekrabbel aan de deur. Ze glimlacht. Jojo, haar poes, heeft honger. 'Ik kom, Jojo!' Langzaam komt ze overeind, stapt uit bed. Op blote voeten loopt ze door de kamer. Ze trekt de gordijnen open en sluit het raam. 'Miauw.' 'Zoet maar.' In de keuken draait Jojo snorrend om haar benen. Ze aait hem en vult zijn etensbakje met brokjes. 'Hier, kleine vreetzak.' Voor zichzelf zet ze een grote kop thee. Ze eet een cracker met kaas. Op de keukentafel ligt de krant van gisteren. Die heeft ze nog niet gelezen. Staan er advertenties in? Ze bladert lusteloos door de krant, drinkt intussen met kleine slokjes van de hete thee. De artikelen met wereldnieuws wil ze niet lezen. Overall conflicten, oorlog, strijd. Altijd weer. Nu moet zij zelf vechten voor haar bestaan. De advertenties vallen tegen. Er is niets wat haar aantrekt. Moet ze soms schoonmaakwerk doen? Ze zucht. Jojo springt op haar schoot en geeft haar kopjes. Op dat moment gaat haar mobiel af. Ze grijpt het apparaat. Ze hoort de stem van haar vriendin Doortje: 'Hallo? Margriet? Ben je al wakker? Hoe was het gisteren?' Lieve Doortje. Altijd zo meelevend. Doortje is maatschappelijk werkster. Ze staat altijd klaar om iemand te helpen.

‘Nogal droevig,’ zegt ze eerlijk. ‘Het is een gek idee dat ik daar nooit meer kom.’ Ze heeft opeens zin om te huilen. Er valt een stilte. ‘En wat ga je nu doen?’ vraagt Doortje. ‘Geen idee. Een baan zoeken. Maar...’ ‘Oh, dat gaat je lukken. Dat weet ik zeker. Er is overal tekort aan personeel.’ ‘Niet voor fysiotherapeuten.’ ‘Heb je al iets geprobeerd?’ ‘Niet echt.’ ‘Waarom niet een baan in de horeca? Voorlopig? Mijn broer heeft iemand nodig nu mijn schoonzus zo ziek is.’ Margriet zwijgt. Ze kent de broer van Doortje: Peter. Hij heeft een kleine bistro vlak bij het park. Vorige maand heeft ze er gegeten, samen met Doortje en een paar vrienden. Erg gezellig. Lekker eten. Maar nu heeft zijn vrouw borstkanker gekregen. Ze vraagt schuchter: ‘Hoe is het met je schoonzus?’ ‘Slecht, Margriet.’ Ze hoort het verdriet in de stem van Doortje. ‘Wat erg.’ Ze denkt: de schoonzus van Doortje is ook dertig, net als ik. En opeens is er een scherp besef: wat heb ik eigenlijk te klagen? Ik leef! Ik mag leven! Ik ben gezond en vrij. Ik leef in een vrij land en krijg genoeg kansen, genoeg om iets van mijn leven te maken. Impulsief zegt ze: ‘Lieve Doortje, geef me het telefoonnummer van je broer. Dan bel ik hem vandaag nog.’